

Adéla Bartošová: Pražská filharmonie - lokalita nábř. Kapitána Jaroše, Vltavská

Oponentní posudek diplomové práce

Vložit solitérní budovu do předem definovaného území je nelehké. Projektovat ji do území, které dosud stabilizované není, je obtížné. Pojmout novostavbu jako „soubor“ budov, které do nestabilizovaného území vkládají vlastní urbanistický svět, je mimořádná výzva, jejíž nástrahy lze předem jen těžko odhadnout.

Adéla Bartošová se rozhodla vydat se touto třetí cestou. Výchozí ideou se jí – dle vlastních slov – stala sestava budov „z jiného světa,“ jejichž geometrie byla dána „nejdokonalejším tvarem,“ tedy podle ní koulí, avšak která je zároveň deformována předpokládanou regulací okolí (půdorysné seříznutí budov při ulicích) a šikmými plochami střech („kaskádovité terasy s výhledem na Prahu a nábřeží“). Zvolený koncept je dvousečný. Předem deklarovaná geometrická strategie rozhodne mnohé, co by se za jiných okolností muselo složitě promýšlet a obhajovat. Apriornost přístupu však zároveň může snížit urbanistickou citlivost vůči okolí i vnitřní struktuře stavby samé. Jak na tom z tohoto úhlu pohledu projekt tedy je?

Podíváme-li se na vlastní budovu filharmonie, můžeme konstatovat, že autorka se s její vnitřní strukturou vyrovnala více než se ctí. Přes předem daný apriorní tvar je uspořádání veřejných i obslužných prostor logické a funkční. Střešní koncertní terasa je mimořádně působivá a dává tvaru budovy logický smysl. Spornější je dle mého soudu práce se vztahem budovy k deklarovaným „výhledům“ na okolní město. Vysazení budovy nad řeku (které je mimochodem urbanisticky sporné, neboť tím stavba poněkud sebestředně vystupuje ze stabilizovaného konceptu veřejných budov na nábřeží, v němž má být silnější celek než jediná budova) sice vybízí k panoramatickým pohledům na město, avšak zvolený rastr fasády namísto horizontálních perspektivních pohledů divákům vnucuje dílčí vertikální výřezy, které tento působivý kontakt s okolím bohužel zásadně oslabují. Obdobné architektonické řešení mají i přilehlé budovy hotelu a galerie. I v tomto propojení je potenciální slabost a síla zároveň – architektonická jednota posiluje vzniklý celek, avšak oslabuje vlastní filharmonii a potenciálně znemožňuje zvolit pro funkčně odlišné budovy jiný, možná vhodnější koncept průčelí.

Vymezení náměstí jasnými geometrickými tvary má svou působivost a v něčem až „barokní“ hravost. O to větší škoda je, že autorka více nepracuje s parterem budov, který by jej mohl reálně oživit. Podzemní společný vestibul sice má svůj význam, avšak nemůže nahradit reálný městský život na povrchu. Návaznost na okolní regulaci prostým seříznutím budov je řešením sice logickým, avšak urbanisticky poněkud mechanickým, jak dokládá zejména sporný vztah navrženého hotelu k působivému průčelí funkcionalistické budovy dopravních podniků.

Projekt jako celek je komplexní a propracovaný. Jakkoli to dle mého soudu asi není cesta, kterou by se mělo finální řešení území vydat, oceňuji odvahu autorky i propracovanost vlastního řešení budovy filharmonie. Z těchto důvodů práci doporučuji k obhajobě a jako hodnocení navrhuji „B“.

V Praze, dne 21. 1. 2021

PhDr. Richard Biegel, Ph.D.